

Tota mirada és sempre tautològica
(o el perquè de la disfàsia del pobre)

I

Abans que tingués temps d'enfocar el món,
el món certificà que era miop.
Per tant, era petit quan vaig aprendre
el cànon de l'estricta nitidesa:
la bellesa imposada rere uns vidres.
No aconseguí però mai veure clar
ni el tort del cul de got ni la virtut
de la vista perfecta (i m'etzibaven:
aquell que és ben guerxat mai no es redreça,
en tot cas es retorça per la inòpia
del peix de la peixera). Aleshores,
els meus ulls refractaris posseïen
encara el privilegi dels colors.
Pintava amb l'aquarel·la del capvespre
sense fixar-me gens en els detalls:
fins que algú no em va dir daltonià
no em va preocupar saber del cert
si el marró es deia roig o verd bufeta.
No us pensareu que l'art del soliloqui
és divertit. L'estudi del monòleg
dels grocs de la tardor no em va dur enlloc
perquè aprendre sols és aproximar-se
i la flama gasiva de la vida
està amagada dins l'interior.

II

Tot canvià la nit que et vaig conèixer.
Mentre ignorava el roig d'uns llavis verds
vas atansar-te dolçament a mi:
he vist en els teus ulls tota l'absència
que la meva mirada necessita.
De la fatiga crònica del peix
hauria hagut d'aprendre que l'esguard
és un joc de miralls infranquejable
(no podrem llegir mai els nostres ulls,
ni desxifrar, per tant, què ens volen dir
els ulls d'aquells que ens miren). Així, doncs,
hauria d'haver entès ja molt abans
que ningú no es belluga per certes
(l'Atzar és inherent a la natura).
I que l'amor, com l'art —l'emoció—,
és el millor camí alternatiu
per entendre allò que és inexplicable.

III

La teva va ser l'última lliçó,
la classe magistral de perspectiva
que jo necessitava per bastir
la meva teoria sobre el dubte.
És la següent: no hi ha realitat

més enllà del que observa cadascú
(si vols, pregunta als físics de la quàntica
de què depèn que visqui el gat de Schrödinger,
veuràs que bé t'ho expliquen). Acceptem-ho,
perquè ens hi va la vida i l'amor,
tota mirada és sempre tautològica
i admet sols un valor de veritat.
Aquest és l'axioma que ens condemna:
quan mires el que veus és el que amides
i en amidar perfàs realitats
tan blaves com el verd que oculta el mar,
tan rectes com l'engany de l'horitzó,
tan fútils com l'excés de llum que ofusca
i ens clou en la mateixa solitud
del cec entre miralls, en la disfàsia
del pobre que no pot compartir res.